

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 28. marca 2019¹

Vec C-172/18

**AMS Neve Ltd,
Barnett Waddingham Trustees,
Mark Crabtree
proti
Heritage Audio SL,
Pedrovi Rodríguezovi Arribasovi**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)
[Odvolací súd (Anglicko a Wales) (občianskoprávne oddelenie), Spojené kráľovstvo]]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochranná známka Európskej únie – Súdna právomoc –
Žaloba pre porušenie – Územie, na ktorom došlo k porušeniu práv alebo hrozí, že k nemu dôjde –
Reklamy a ponuky na predaj zobrazené na internetovej stránke“

I. Úvod

1. Týmto návrhom na začatie prejudiciálneho konania sa od Súdneho dvora v podstate žiada, aby sa vyjadril k otázke, či a prípadne za akých podmienok, v súlade s článkom 97 ods. 5 nariadenia (ES) č. 207/2009², môže byť pôvodca údajného porušenia, ktoré spočíva v reklame a ponúkaní výrobkov na predaj pod označením, ktoré je rovnaké ako ochranná známka Európskej únie, prostredníctvom internetovej stránky, žalovaný na súdoch členského štátu, na ktorého území sa nachádzajú obchodníci a spotrebitelia, na ktorých sa zameriava táto internetová stránka.

2. Súdnemu dvoru v podstate navrhujem strednú cestu, ktorá reaguje na výzvy vyplývajúce z charakteristiky systému ochranných známok Európskej únie zavedeného nariadením č. 207/2009 a ktorá zohľadňuje osobitosti online obchodovania. Moja analýza konkrétne povedie k záveru, že práve skutočnosť, že sa internetová stránka zameriava na spotrebiteľov a obchodníkov jedného členského štátu, umožňuje založiť právomoc súdov pre ochranné známky Európskej únie na základe článku 97 ods. 5 tohto nariadenia.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Nariadenie Rady z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1).

II. Právny rámec

3. V návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa vnútroštátny súd odvoláva jednak na ustanovenia nariadenia č. 207/2009, zmeneného nariadením (EÚ) 2015/2424³, a jednak na ustanovenia nariadenia (EÚ) č. 1215/2012⁴, ktoré nahradilo nariadenie (ES) č. 44/2001⁵.

4. Odvolatelia vo veci samej podali svoje žaloby pre porušenie práv 15. októbra 2015. Zatiaľ čo ustanovenia nariadenia č. 1215/2012 boli uplatniteľné od 10. januára 2015, ustanovenia nariadenia 2015/2424 boli v zásade uplatniteľné až od 1. októbra 2017. V týchto návrhoch budem preto odkazovať na ustanovenia nariadení č. 207/2009 a 1215/2012. Okrem toho z článku 80 posledného uvedeného nariadenia vyplýva, že všetky odkazy v nariadení č. 207/2009 na nariadenie č. 44/2001 sa považujú za odkazy na nariadenie č. 1215/2012.

5. Článok 94 ods. 1 a článok 94 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 207/2009 stanovuje:

„1. Ak nie je v tomto nariadení stanovené inak, tak ustanovenia nariadenia [č. 1215/2012] sa vzťahujú na konania týkajúce sa ochranných známk [Európskej únie] a prihlášok ochranných známk [Európskej únie], ako aj na konania týkajúce sa súčasne prebiehajúcich a po sebe nasledujúcich žalôb na základe ochranných známk [Európskej únie] a národných ochranných známk.

2. V prípade konaní o žalobách a návrhoch uvedených v článku 96:

a) článok [4, 6, článok 7 body 1 až 3 a 5 a článok 31 nariadenia č. 1215/2012] sa neuplatnia“.

6. V článku 95 ods. 1 tohto nariadenia sa uvádza:

„Členské štáty určia na svojich územiach čo najobmedzenejší počet národných súdov a tribunálov prvého a druhého stupňa (ďalej len „súdy pre ochranné známky [Európskej únie]“), ktoré budú plniť funkcie pridelené na základe tohto nariadenia.“

7. Článok 96 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Súdy pre ochranné známky [Európskej únie] majú výlučnú právomoc:

a) vo veciach všetkých žalôb o porušení, a pokiaľ to pripúšťa vnútroštátne právo, žalôb pre hrozbu porušenia ochranných známk [Európskej únie];

...“

8. Článok 97 ods. 1 a 5 tohto nariadenia uvádza:

„1. S výhradou ustanovení tohto nariadenia, ako aj všetkých ustanovení nariadenia [č. 1215/2012] uplatniteľných na základe článku 94 budú konania vo veci žalôb a návrhov uvedených v článku 96 prebiehať na súdoch toho členského štátu, v ktorom má odporca trvalý pobyt, alebo pokiaľ nemá trvalý pobyt v žiadnom členskom štáte, potom v tom, v ktorom má podnik.

...

3 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady zo 16. decembra 2015, ktorým sa mení nariadenie č. 207/2009 a nariadenie Komisie (ES) č. 2868/95, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známke Spoločenstva, a zrušuje nariadenie Komisie (ES) č. 2869/95 o poplatkoch splatných Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (Ú. v. EÚ L 341, 2015, s. 21).

4 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

5 Nariadenie Rady z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42).

5. Konania o žalobách a návrhoch uvedených v článku 96, okrem žalôb na určenie, že nedochádza k porušovaniu ochranné známky [Európskej únie], sa môžu uskutočniť aj pred súdmi toho členského štátu, na ktorého území došlo k porušeniu alebo hrozí, že k nemu dôjde...”

9. V článku 98 nariadenia č. 207/2009 sa uvádza:

„1. Súd pre ochranné známky [Európskej únie], ktorého právomoc vychádza z článku 97 ods. 1 až 4, má právomoc rozhodovať o:

a) porušení, ku ktorému došlo alebo hrozí, že k nemu dôjde na území ktoréhokoľvek členského štátu;

...

2. Súd pre ochranné známky [Európskej únie], ktorého právomoc vychádza z článku 97 ods. 5, má právomoc iba vzhľadom na skutky spáchané alebo skutky, ktoré hrozia na území toho členského štátu, v ktorom sa daný súd nachádza.“

III. Skutkové okolnosti sporu vo veci samej

10. AMS Neve Ltd je spoločnosť so sídlom v Spojenom kráľovstve, ktorá vyrába a uvádza na trh audiofonické zariadenia. Pán Mark Crabtree je konateľom AMS Neve. Pán Crabtree je spolu so spoločnosťou Barnett Waddingham Trustees (ďalej len „BW Trustees“), tiež so sídlom v Spojenom kráľovstve, majiteľom ochranné známky Európskej únie, ako aj ďalších dvoch národných ochranných známk zapísaných v Spojenom kráľovstve. AMS Neve je koncesionárom výhradných licencií na tieto ochranné známky.

11. Heritage Audio SL je spoločnosť so sídlom v Španielsku, ktorá uvádza na trh audiofonické zariadenia. Pán Pedro Rodríguez Arribas, bydliskom v Španielsku, je jediným konateľom Heritage Audio.

12. Dňa 15. októbra 2015 spoločnosti AMS Neve a BW Trustees a pán Crabtree (ďalej len „odvolatelia vo veci samej“) zažalovali spoločnosť Heritage Audio a pána Rodrígueza Arribasa (ďalej len „odporcovia vo veci samej“) na Intellectual Property and Enterprise Court (Súd pre duševné vlastníctvo a podnikanie, Spojené kráľovstvo, ďalej len „IPEC“) podaním žalôb pre porušenie práv vyplývajúcich z ochranné známky Európskej únie a z dvoch národných ochranných známk zapísaných v Spojenom kráľovstve.

13. V rámci tohto konania odvolatelia vo veci samej vytýkali odporcom vo veci samej, že spotrebiteľom v Spojenom kráľovstve ponúkali na predaj imitácie výrobkov spoločnosti AMS Neve s označeniami, ktoré sú rovnaké alebo podobné ako ochranná známka Európskej únie a dotknuté národné ochranné známky, alebo na tieto označenia odkazovali. Odvolatelia vo veci samej v tejto súvislosti odkázali na obsah internetovej stránky spoločnosti Heritage Audio a jej účty na Facebooku a Twitteri, na faktúru vystavenú Heritage Audio fyzickej osobe s bydliskom v Spojenom kráľovstve, na korešpondenciu medzi Heritage Audio a obchodom v Spojenom kráľovstve týkajúcu sa prípadných dodávok audiofonických zariadení, ako aj na obsah rozhovoru medzi advokátom odvolateľov vo veci samej a zástupcom spoločnosti SX Pro, ktorá bola v Spojenom kráľovstve predajcom výrobkov odporcov vo veci samej.

14. Pokiaľ ide o internetovú stránku spoločnosti Heritage Audio, odvolatelia vo veci samej predložili snímky z obrazovky zobrazujúce ponuky na predaj audiofonických zariadení s označením zhodným alebo podobným s ochrannou známkou Európskej únie. Upozornili tiež na skutočnosť, že obsah tejto stránky je napísaný v anglickom jazyku a že časť tejto stránky s názvom „Where to buy“ („Kde kúpiť“) obsahuje zoznam predajcov v rôznych krajinách vrátane SX Pro v Spojenom kráľovstve. Navyše podľa podmienok predaja zverejnených na uvedenej internetovej stránke spoločnosť Heritage Audio prijímala objednávky zo všetkých členských štátov Únie.

15. Odporcovia vo veci samej spochybnili tvrdenie, podľa ktorého robili reklamu, ponúkali na predaj, predávali alebo dodávali akýkoľvek výrobok v Spojenom kráľovstve, a uviedli, že časti internetovej stránky, na ktoré odkazujú odvolatelia vo veci samej, sú „zastarané“.

16. Následne IPEC uznal svoju právomoc rozhodovať o žalobách týkajúcich sa národných ochranných známk zapísaných v Spojenom kráľovstve. Tento súd konštatoval, že hoci majú odporcovia vo veci samej sídlo v Španielsku, možno ich žalovať podľa článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012 na súde podľa miesta, kde došlo k udalosti, ktorá spôsobila vznik škody z dôvodu ich protiprávneho konania, a pokiaľ ide o príslušné vnútroštátne práva duševného vlastníctva, súd uviedol, že miestom, kde došlo k udalosti, ktorá spôsobila vznik škody, je miesto, kde tieto práva existovali.

17. Na druhej strane IPEC konštatoval, že nemá právomoc rozhodovať o žalobe pre porušenie práv vyplývajúcich z ochrannej známky Európskej únie. Pokiaľ ide o internetovú stránku spoločnosti Heritage Audio a článok 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, čo je ustanovenie, ktorého sa dovolávajú odvolatelia vo veci samej, IPEC konštatoval, že iba súdy členského štátu, na ktorého území odporcovia vo veci samej prijali opatrenia na zobrazenie predmetných označení na internetovej stránke alebo v tomto zmysle prijali rozhodnutia, majú právomoc preskúmať žaloby pre porušenie práv vyplývajúcich z ochrannej známky Európskej únie.

18. Odvolatelia vo veci samej sa proti tomuto rozhodnutiu IPEC odvolali na Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Odvolací súd (Anglicko a Wales) (občianskoprávne oddelenie), Spojené kráľovstvo]

IV. Prejudiciálne otázky a konanie pred Súdny dvorom

19. Za týchto okolností sa Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Odvolací súd (Anglicko a Wales) (občianskoprávne oddelenie)] rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„V prípadoch, keď je podnik založený alebo má sídlo v členskom štáte A a keď uskutočnil kroky na danom území pozostávajúce z reklamy a ponúkania výrobkov na predaj pod označením, ktoré je rovnaké ako ochranná známka Európskej únie na internetovej stránke zameranej na obchodníkov a spotrebiteľov v členskom štáte B:

- i) má súd pre ochranné známky Európskej únie v členskom štáte B právomoc rozhodovať o nároku týkajúcom sa porušenia práv k ochrannej známke Európskej únie v súvislosti s reklamou a ponukou na predaj výrobkov na tomto území?
- ii) ak nie, aké ďalšie kritériá má tento súd pre ochranné známky Európskej únie zohľadniť pri určovaní, či má právomoc rozhodnúť o tomto nároku?
- iii) v rozsahu, v akom odpoveď na bod (ii) vyžaduje, aby tento súd pre ochranné známky Európskej únie určil, či podnik uskutočnil aktívne kroky v členskom štáte B, aké kritériá je potrebné zobrať do úvahy pri určovaní, či podnik uskutočnil predmetné aktívne kroky?“

20. Písomné pripomienky predložili účastníci konania vo veci samej, nemecká vláda, ako aj Európska komisia. Účastníci konania vo veci samej a Komisia sa zúčastnili na pojednávaní, ktoré sa konalo 17. januára 2019.

V. Analýza

21. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či skutočnosť, že odporca, ktorý je založený a má sídlo v členskom štáte A, uskutočnil kroky na danom území pozostávajúce z reklamy a ponúkania výrobkov na predaj pod označením, ktoré je rovnaké ako ochranná známka Európskej únie na internetovej stránke zameranej na obchodníkov a spotrebiteľov v členskom štáte B, postačuje na založenie právomoci súdov členského štátu B rozhodovať o žalobe pre porušenie práv podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009. V druhej a tretej prejudiciálnej otázke, ktoré boli položené v prípade, že odpoveď na prvú otázku bude záporná, sa vnútroštátny súd pýta na kritériá, ktoré umožnia založiť právomoc súdov členského štátu B v situácii opísanej vyššie. Tieto tri otázky posúdim spoločne. Z mojej analýzy prvej otázky vyplynie, že kritériá uvádzané vnútroštátnym súdom v tejto otázke bez ďalších výhrad nepostačujú na založenie právomoci podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

22. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd má predovšetkým pochybnosti o tom, či IPEC vo svojom rozhodnutí správne aplikoval niektoré úvahy uvedené v rozsudkoch *Coty Germany*⁶ a *Wintersteiger*⁷ na situáciu v prejednávanej veci.

23. Vnútroštátny súd pripúšťa, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že miesto uvedené v článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 je miestom, kde došlo k aktívnemu konaniu osoby, ktorá je pôvodcom porušenia. Vnútroštátny súd tak nespochybňuje úvahy, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku *Coty Germany*⁸, a ani skutočnosť, že je možné ich uplatniť na okolnosti, o aké ide v prejednávanej veci. Na druhej strane vnútroštátny súd uvádza, že ako vyplýva najmä z rozsudkov *Pammer* a *Hotel Alpenhof*⁹ a *L'Oréal* a i.¹⁰, v prostredí internetu ponuka predaja výrobkov s označením zhodným alebo podobným s ochrannou známkou Európskej únie na internetovej stránke zameranej na spotrebiteľov určitého členského štátu predstavuje používanie tohto označenia v tomto členskom štáte v zmysle článku 9 nariadenia č. 207/2009 a aktívne konanie na jeho území v zmysle článku 97 ods. 5 tohto nariadenia.

24. Okrem toho vnútroštátny súd upozorňuje, že Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) v nedávnom rozsudku¹¹ rozhodol, že výklad nariadenia (ES) č. 864/2007¹², ktorý poskytol Súdny dvor v rozsudku *Nintendo*¹³, možno uplatniť na článok 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009. Vnútroštátny súd má tiež pochybnosti, pokiaľ ide o uplatniteľnosť úvah uvedených v tomto rozsudku na skutkové okolnosti vo veci samej.

25. Diskusia medzi účastníkmi konania bola zameraná na uplatnenie úvah obsiahnutých vo vyššie uvedených rozsudkoch na skutkové okolnosti prejednávanej veci. Odvolatelia vo veci samej a nemecká vláda zastávajú názor, že je potrebné odpovedať na prvú otázku kladne, zatiaľ čo odporcovia vo veci samej a Komisia, ktorí uprednostňujú výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 s ohľadom na

6 Rozsudok z 5. júna 2014 (C-360/12, EU:C:2014:1318).

7 Rozsudok z 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220).

8 Rozsudok z 5. júna 2014 (C-360/12, EU:C:2014:1318).

9 Rozsudok zo 7. decembra 2010 (C-585/08 a C-144/09, EU:C:2010:740).

10 Rozsudok z 12. júla 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474).

11 Rozsudok z 9. novembra 2017 nazývaný „Parfummarken“ (BGH IZR 164/16).

12 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (RÍM II) (Ú. v. EÚ L 199, 2007, s. 40).

13 Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724).

rozsudky Nintendo¹⁴ a Wintersteiger¹⁵, sa domnievajú, že zameranie sa na obchodníkov a spotrebiteľov členského štátu prostredníctvom reklamy a ponuky na predaj cez internetovú stránku samo osebe neodôvodňuje založenie právomoci súdov tohto členského štátu podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

26. Vzhľadom na pochybnosti vnútroštátneho súdu a argumenty účastníkov konania začnem svoju analýzu niekoľkými všeobecnými úvahami o článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 a jeho doslovným, systematickým a teleologickým výkladom. Ďalej na základe týchto všeobecných úvah odpoviem na otázku, či je potrebné riadiť sa rozsudkom Nintendo¹⁶ pri výklade tohto ustanovenia. Následne odpoviem na podobnú otázku, pokiaľ ide o rozsudok Wintersteiger¹⁷. Napokon vzhľadom na to, že obe tieto otázky si vyžadujú záporné odpovede, navrhнем výklad kritéria väzby stanoveného v článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, ktorý zodpovedá tomuto nariadeniu.

A. Všeobecné úvahy

1. O úlohe článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 v systéme pravidiel právomoci tohto nariadenia

27. V oblasti ochranných známk Európskej únie existuje niekoľko typov súdnych sporov, ako to ilustruje najmä článok 96 nariadenia č. 207/2009. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa však týka len žalôb pre porušenie, ktorými majiteľ ochrannej známky žiada o odsúdenie tretej osoby za to, že bez jeho súhlasu použila v obchodnom styku označenie zhodné alebo podobné s jeho ochrannou známkou pre tovary alebo služby, ktoré sú zhodné alebo podobné s tými, pre ktoré je táto ochranná známka zapísaná.

28. Pokiaľ ide o žaloby pre porušenie, z pravidiel súdnej právomoci nariadenia č. 207/2009 vyplýva, že normotvorca Únie sa rozhodol čiastočne odchyliť od pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012, pričom tieto pravidlá sa naopak plne uplatňujú v prípade žalôb, ktoré sa týkajú národných ochranných známk.

29. Normotvorca Únie tak stanovil v článku 97 ods. 1 až 3 nariadenia č. 207/2009 rad kritérií väzby, pričom prvým je bydlisko žalovaného v Únii a druhým je podnik žalovaného v Únii. V prípade, ak žalovaný nemá ani bydlisko, ani podnik na území Únie, stanovuje nariadenie č. 207/2009 právomoc *forum actoris*, takže tretím a štvrtým kritériom väzby z tohto radu je v príslušnom poradí bydlisko žalobcu na území Únie a miesto jeho podniku na rovnakom území. Nakoniec ako *ultima ratio* musia byť žaloby pre porušenie podané pred súdmi podľa sídla Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO).¹⁸

30. V prípade, že ani majiteľ ochrannej známky, ani pôvodca údajného porušenia práv nie sú usadení na území Únie, pôvodcu tohto porušenia možno žalovať na súdoch členského štátu podľa článku 97 ods. 1 až 3 nariadenia č. 207/2009, samozrejme za predpokladu, že toto nariadenie je uplatniteľné a že vytýkané skutočnosti predstavujú porušenie podľa uvedeného nariadenia.

¹⁴ Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724).

¹⁵ Rozsudok z 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220).

¹⁶ Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724).

¹⁷ Rozsudok z 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220).

¹⁸ Navyše sa účastníci konania môžu podľa článku 97 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 odchyliť od týchto pravidiel právomoci prostredníctvom dohody uzavretej medzi nimi alebo v prípade, ak žalovaný predstúpi pred súd pre ochranné známky Európskej únie.

31. Navyše podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 možno žaloby pre porušenie podať *aj* na súdy členského štátu, na ktorého území došlo k porušeniu alebo hrozí, že k nemu dôjde. Prostredníctvom *kritéria väzby podľa miesta, kde došlo k porušeniu*, tak toto ustanovenie zavádza alternatívny súd, pokiaľ ide o žaloby pre porušenie. Žaloby o určenie, že nedochádza k porušovaniu, však nespádajú do pôsobnosti uvedeného ustanovenia.

32. Okrem toho na rozdiel od pravidiel právomoci stanovených v článku 97 ods. 1 až 4 nariadenia č. 207/2009, pravidlo uvedené v článku 97 ods. 5 tohto nariadenia zakladá, ako to vyplýva z článku 98 ods. 2 uvedeného nariadenia, právomoc iba vzhľadom na skutky, ktoré boli spáchané alebo hrozia na území toho členského štátu, v ktorom sa nachádza súd, ktorý vo veci koná.

2. Doslovný výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009

33. Ako ilustruje diskusia medzi účastníkmi konania, doslovný výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 umožňuje len konštatovať, že kritérium väzby uvedené v tomto ustanovení, teda miesto, kde došlo k porušeniu práv, sa vzťahuje na aktívne konanie osoby, ktorá je pôvodcom porušenia. Zo znenia tohto ustanovenia teda vyplýva, že toto ustanovenie priznáva právomoc súdom pre ochranné známky Európskej únie členského štátu, na ktorého území sa žalovaný dopustil údajného protiprávneho aktu.

34. To je záver, ku ktorému Súdny dvor dospel v rozsudku *Coty Germany*¹⁹. Na pripomenutie, Súdny dvor v tomto rozsudku rozhodol, že článkom 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 mal normotvorca Únie v úmysle odkloniť sa od pravidla právomoci stanoveného v článku 7 bode 2 nariadenia č. 1215/2012, pričom vo svetle rozsudku *Bier*²⁰ priznal právomoc jednak súdom podľa miesta príčinnej udalosti („*Handlungsort*“ podľa nemeckej právnej teórie) a jednak súdom podľa miesta vzniku škody („*Erfolgort*“ podľa nemeckej právnej teórie). V dôsledku toho Súdny dvor dospel k záveru, že kritérium väzby podľa miesta, kde došlo k porušeniu, stanovené v článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, nezahŕňa územie členského štátu, v ktorom nastali účinky údajného porušenia práv, ale územie členského štátu, v ktorom došlo alebo hrozí, že dôjde k udalosti, ktorá viedla k uvedenému porušeniu.²¹

35. Okrem toho doslovný výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 neumožňuje odpovedať na otázku, kde sa nachádza miesto, kde došlo k porušeniu práv, ak bol tento skutok spáchaný prostredníctvom internetovej stránky. Preto je potrebné analyzovať prejudiciálne otázky použitím iných metód výkladu.²²

3. Systematický a teleologický výklad

36. Na úvod je potrebné uviesť, že znenie článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 v rozsahu, v akom sa toto ustanovenie týka územia, kde *došlo k porušeniu alebo hrozí, že k nemu dôjde*, zodpovedá zneniu článku 98 ods. 2 tohto nariadenia, ktoré sa vzťahuje *na porušenia, ku ktorým došlo alebo hrozí, že k nim dôjde na území ktoréhokoľvek členského štátu*. Tieto ustanovenia, vykladané spoločne, zakotvujú v prospech súdov členského štátu, na ktorého území došlo k porušeniu práv alebo hrozí, že k nemu dôjde, právomoc obmedzenú na územie členského štátu, v ktorom sa tieto súdy nachádzajú.²³

¹⁹ Rozsudok z 5. júna 2014 (C-360/12, EU:C:2014:1318, body 34 a 37).

²⁰ Rozsudok z 30. novembra 1976 (21/76, EU:C:1976:166).

²¹ Rozsudok z 5. júna 2014, *Coty Germany* (C-360/12, EU:C:2014:1318, bod 34).

²² To ilustruje, ako som už poznamenal v úplne odlišnom kontexte, konkrétne v oblasti daní, a poukázal na to vo svojich návrhoch, ktoré som predniesol vo veci *Geelen* (C-568/17, EU:C:2019:109, body 17 a 28), že pokiaľ ide o internetové prostredie, doslovný výklad ustanovenia týkajúceho sa miesta, kde nastala určitá udalosť, nie je v niektorých prípadoch schopný zabezpečiť uspokojivý výsledok.

²³ Rozsudok z 18. mája 2017, *Hummel Holding* (C-617/15, EU:C:2017:390, bod 33).

37. Vzhľadom na prepojenie medzi článkom 97 ods. 5 a článkom 98 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 je zjavné, že tieto ustanovenia sa musia vykladať jednotne prinajmenšom v rozsahu, v akom sa týkajú *porušení, ku ktorým došlo alebo hrozí, že k nim dôjde*.

38. Je pravda, že článok 98 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 sa netýka problematiky určenia súdov, ktoré majú právomoc rozhodovať o žalobách pre porušenie práv. Toto ustanovenie totiž určuje územný rozsah právomoci súdov pre ochranné známky Európskej únie uvedených v článku 97 ods. 5 tohto nariadenia.²⁴ Článok 98 ods. 2, ako aj článok 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 sa však týkajú rovnakých skutkov, ktoré boli spáchané (alebo hrozí, že budú spáchané) na tom istom mieste.

39. Ďalej je potrebné uviesť, že článok 98 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009, ktorý odkazuje na článok 97 ods. 1 až 4 tohto nariadenia, sa vzťahuje aj *na porušenia, ku ktorým došlo alebo hrozí, že k nim dôjde*. Zo spoločného znenia týchto ustanovení vyplýva, že pokiaľ konajúci súd v postavení súdu pre ochranné známky Európskej únie rozhoduje o žalobe podanej na základe článku 97 ods. 1 až 4 nariadenia č. 207/2009, má tento súd v súlade s článkom 98 ods. 1 tohto nariadenia právomoc preskúmať existenciu porušení, ku ktorým došlo alebo hrozí, že k nim dôjde, na území ktoréhokoľvek členského štátu.²⁵

40. Nič nenasvedčuje tomu, že by sa odkaz *na porušenia, ku ktorým došlo alebo hrozí, že k nim dôjde*, uvedený v článku 98 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 mal chápať inak ako odkaz uvedený v článku 98 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia v spojení s článkom 97 ods. 5 uvedeného nariadenia.

41. Jediný rozdiel medzi použitím týchto dvoch odkazov vo vyššie uvedených ustanoveniach spočíva v tom, že článok 98 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009 sa vzťahuje na skutky, ktoré boli spáchané (alebo hrozí, že budú spáchané) na území *ktoréhokoľvek členského štátu*, t. j. kdekoľvek v Únii, zatiaľ čo článok 98 ods. 2 tohto nariadenia sa týka skutkov, ktoré boli spáchané (alebo hrozí, že budú spáchané) na území *členského štátu*, ktorého súdu je vec predložená na základe článku 97 ods. 5 uvedeného nariadenia. To však nevyplýva z rozdielov týkajúcich sa určenia miesta, kde došlo k porušeniu práv, ale z rozdielov týkajúcich sa rozsahu právomoci dotknutých súdov. Vždy ide o *skutky* tej istej povahy, pričom miesto, kde nastali, sa musí posudzovať rovnakým spôsobom.

4. Predbežné závery

42. Z vyššie uvedených úvah po prvé vyplýva, že miesto, kde k týmto skutkom došlo, musí byť identifikované rovnakým spôsobom, či už ide o článok 98 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 97 ods. 5 tohto nariadenia, alebo o článok 98 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia.

²⁴ Pokiaľ ide o koncepciu územného rozsahu právomoci v oblasti ochranných známk, pozri LARSEN, T. B.: The extent of jurisdiction under the forum delicti rule in European trademark litigation. In: *Journal of Private International Law*. 2018, zv. 14(3), s. 555. Okrem toho je potrebné v tejto súvislosti poznamenať, že otázky týkajúce sa jednak určenia súdov, ktoré majú právomoc, a jednak stanovenia rozsahu ich právomoci treba odlišovať od otázky územných účinkov rozhodnutí vydaných týmito súdmi. Toto rozlíšenie vyplýva tiež z úvah Súdneho dvora v rozsudku z 18. mája 2017, Hummel Holding (C-617/15, EU:C:2017:390). Na jednej strane v bode 33 tohto rozsudku Súdny dvor bližšie uviedol, že súd, ktorý má právomoc podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, má, ako vyplýva z článku 98 tohto nariadenia, právomoc obmedzenú na územie členského štátu, v ktorom sa nachádza. Na druhej strane v bode 36 uvedeného rozsudku Súdny dvor dospel k záveru, že rozhodnutia súdov, ktoré majú právomoc podľa článku 97 nariadenia č. 207/2009, majú účinky a uplatnenie v celej Únii.

²⁵ Rozsudok z 22. septembra 2016, combit Software (C-223/15, EU:C:2016:719, bod 24). Pozri tiež rozsudok z 12. apríla 2011, DHL Express France (C-235/09, EU:C:2011:238, bod 37). Pozri tiež STONE, P.: *EU Private International Law*. Cheltenham, Northampton: Edward Elgar, 2014, s. 163.

43. Po druhé článok 97 ods. 1 až 4 nariadenia č. 207/2009 priznáva súdom všeobecnú právomoc, ktorá sa vzťahuje na porušenia, ku ktorým došlo alebo hrozí, že k nim dôjde na území Únie. Preto ak došlo k porušeniu mimo územia Európskej únie, súdy pre ochranné známky Európskej únie nemôžu vzhľadom na obmedzenia rozsahu svojej všeobecnej právomoci rozhodovať o tomto porušení, pričom toto obmedzenie vyplýva z článku 98 ods. 1 nariadenia č. 207/2009.²⁶

44. Po tretie existencia obmedzenia rozsahu všeobecnej právomoci súdov pre ochranné známky Európskej únie sa musí zohľadniť pri výklade článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009. Podľa článku 98 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia sa rozsah všeobecnej právomoci týchto súdov určuje podľa miesta, *kde došlo k porušeniu*. Určenie súdov, ktoré majú právomoc podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, sa vykoná za pomoci podobného kritéria, konkrétne kritéria väzby podľa *miesta, kde došlo k porušeniu*. Identifikácia miesta, kde nastali skutkové okolnosti uvedené v článku 98 ods. 1 písm. a) a článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, sa vykoná rovnakým spôsobom. V dôsledku toho výklad kritéria väzby podľa miesta porušenia v zmysle článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 môže ovplyvniť rozsah všeobecnej právomoci súdov pre ochranné známky Európskej únie.

B. Rozsudky Nintendo a Wintersteiger

45. Pokiaľ ide o určenie miesta, kde došlo k porušeniu práv v zmysle článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 za okolností, akými sú okolnosti prejednáwanej veci, odporcovia vo veci samej a Komisia navrhujú uplatňovať záver, ku ktorému dospel Súdny dvor v rozsudku Nintendo²⁷, pokiaľ ide o článok 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007.

46. Okrem toho sa títo účastníci domnievajú, že pri výklade článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 by sa mal takisto uplatňovať záver Súdneho dvora v rozsudku Wintersteiger²⁸, pokiaľ ide o článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 a právomoc podľa miesta príčinnej udalosti („Handlungsort“).

47. Podľa môjho názoru sú tieto návrhy diskutabilné, a to prinajmenšom v troch ohľadoch: po prvé z hľadiska ich vplyvu na rozsah všeobecnej právomoci súdov pre ochranné známky Európskej únie; po druhé, pokiaľ ide o alternatívne kritérium väzby stanovené v článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, a nakoniec po tretie, pokiaľ ide o skutočnosť, že toto kritérium väzby, ktoré je vlastné tomuto nariadeniu, je autonómne vo vzťahu k nariadeniam č. 864/2007 a 1215/2012.

1. Dôsledky na rozsah všeobecnej právomoci

48. Treba pripomenúť, že v rozsudku Nintendo²⁹ Súdny dvor rozhodol, že článok 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „krajina, na území ktorej došlo k porušeniu“ sa vzťahuje na krajinu miesta, na ktorom došlo k skutočnosti vedúcej k vzniku škody. Súdny dvor ďalej dospel k záveru, že pokiaľ ide o konanie, ktorým hospodársky subjekt v rámci elektronického obchodu ponúka na svojej internetovej stránke, ktorá je určená pre spotrebiteľov nachádzajúcich sa vo viacerých

²⁶ Pozri rozsudok z 12. apríla 2011, DHL Express France (C-235/09, EU:C:2011:238, bod 38), v ktorom Súdny dvor zastával názor, že súd konajúci na základe pravidiel nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke Spoločenstva, ktoré zodpovedajú ustanoveniam článku 97 ods. 1 až 4 nariadenia č. 207/2009, má právomoc rozhodovať o porušeníach, ku ktorým došlo alebo hrozí, že k nim dôjde na území jedného alebo viacerých, respektíve všetkých členských štátov, a že jeho právomoc sa preto môže vzťahovať na celé územie Únie. Z tejto úvahy vyvodzujem, že takýto súd nemá *a contrario* právomoc rozhodovať o skutkoch spáchaných mimo Únie. Pozri v tomto zmysle FAWCETT, J. J., TORREMANS, P.: *Intellectual Property and Private International Law*. Oxford: Oxford University Press, 2011, s. 415, bod 8.31, a UBERTAZZI, B.: *Exclusive Jurisdiction in Intellectual Property*. Tübingen: Mohr Siebeck, 2012, s. 74.

²⁷ Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724).

²⁸ Rozsudok z 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220).

²⁹ Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724, bod 98).

členských štátoch, výrobky v rozpore s právami vyplývajúcimi z dizajnov Spoločenstva, miestom, na ktorom došlo k skutočnosti vedúcej k vzniku škody v zmysle článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007, je miesto, na ktorom uvedený hospodársky subjekt začal zverejňovať ponuky na svojej internetovej stránke.³⁰

49. Okrem toho Súdny dvor v rozsudku Wintersteiger³¹ rozhodol, že spor týkajúci sa porušenia práv k národnej ochrannej známke zapísanej v členskom štáte, ktorý vznikol v dôsledku toho, že inzerent použil kľúčové slovo, ktoré je zhodné s touto ochrannou známkou, na stránke internetového vyhľadávacieho pôsobiaceho na doméne prvej úrovne iného členského štátu, môže byť na základe článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012 predložený súdom členského štátu, v ktorom bola zapísaná ochranná známka (právomoc podľa miesta, kde vznikla škoda, „Erfolgsort“), alebo súdom členského štátu, kde sa rozhodlo o inicializovaní procesu zobrazovania za predpokladu, že ide o miesto, ktoré je určité a identifikovateľné (právomoc podľa miesta príčinnej udalosti („Handlungsort“)).

50. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že bez ohľadu na konkrétne okolnosti prejednávanej veci bude mať výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 použitý v tejto veci nepochybne veľký vplyv na prax súdov pre ochranné známky Európskej únie, pokiaľ ide o uplatňovanie tohto nariadenia v iných situáciách. Vzhľadom na to, že pravidlá právomoci stanovené v tomto nariadení sa uplatňujú aj v prípade, keď ani majiteľ, ani pôvodca údajného porušenia nie sú usadení na území členských štátov, treba tiež pri výklade uvedeného ustanovenia zohľadniť situácie, keď porušenia práv vyplývajúcich z ochranných známok Európskej únie pochádzajú z tretích štátov.

51. Ak by Súdny dvor rozhodol, že prijatý záver v oboch vyššie spomínaných rozsudkoch platí aj v kontexte článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, znamenalo by to, že v hypotetickej situácii, keď je tretia osoba, ktorá v ponuke na predaj alebo v reklame na internete určenej spotrebiteľom v Únii použije označenie zhodné alebo podobné s ochrannou známkou zapísanou v Únii, usadená v treťom štáte a server internetovej stránky, ktorú používa, sa nachádza v takomto štáte, na účely uplatnenia pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 207/2009 by k porušeniu došlo mimo územia Únie.

52. V skutočnosti by nielen že súdy uvedené v článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 nemali právomoc rozhodovať o žalobe pre porušenie práv, ale ani súdy uvedené v článku 97 ods. 1 až 4 tohto nariadenia by nemohli rozhodnúť o uvedenej žalobe. Pripomínam, že všeobecná právomoc súdov pre ochranné známky Európskej únie uvedená v článku 97 ods. 1 až 4 nariadenia č. 207/2009 sa vzťahuje na porušenia, ku ktorým došlo alebo hrozí, že k nim dôjde na území členských štátov. V situácii opísanej vyššie tak ani súdy členského štátu, v ktorom má sídlo EUIPO, nemajú právomoc rozhodovať o takejto žalobe pre porušenie práv.

53. Z rozsudku L'Oréal a i.³² však možno vyvodiť, že v takejto situácii sa nariadenie č. 207/2009 uplatňuje a majiteľ ochrannej známky Európskej únie môže namietat voči ponuke na predaj alebo reklame na internete určenej spotrebiteľom nachádzajúcim sa na území Únie. Bolo by paradoxné, keby nariadenie č. 207/2009 priznávalo takéto právo namietat majiteľovi ochrannej známky Európskej únie, ale v prípade potreby by pravidlá určenia právomoci stanovené v tomto nariadení neboli uplatniteľné. Takýto výsledok by bol o to viac nelogický, že na rozdiel od pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012 sú pravidlá právomoci v nariadení č. 207/2009 koncipované tak, aby sa mohli uplatňovať aj v prípade, že ani žalobca, ani odporca nemajú bydlisko na území Únie. Z rozsudku Hummel Holding³³ totiž jasne vyplýva, že článok 97 nariadenia č. 207/2009 zabezpečuje *existenciu súdu v Únii pre všetky spory vo veciach porušenia práv*.

30 Rozsudok z 27. septembra 2017, Nintendo (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724, bod 108).

31 Rozsudok z 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220).

32 Rozsudok z 12. júla 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474).

33 Rozsudok z 18. mája 2017 (C-617/15, EU:C:2017:390, bod 33).

54. Preto sa domnievam, že výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 v duchu rozsudkov Nintendo³⁴ a Wintersteiger³⁵ by ohrozil potrebný účinok všetkých pravidiel právomoci stanovených v článku 97 tohto nariadenia.

2. Alternatívny súd podľa miesta, kde došlo k porušeniu

55. Prikláňam sa k argumentu odvolateľov vo veci samej a nemeckej vlády, ktorí zastávajú názor, že miesto pôvodného skutku, z ktorého vyplynulo porušenie v zmysle rozsudkov Nintendo³⁶ a Wintersteiger³⁷, sa vo všeobecnosti zhoduje s miestom bydliska osoby, ktorá je pôvodcom tohto porušenia. V dôsledku toho výklad, podľa ktorého by sa miesto porušenia v zmysle článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 malo výlučne chápať ako miesto pôvodného skutku, z ktorého vyplynulo porušenie, nemôže vo väčšine prípadov žalobcovi ponúknuť alternatívny súd.

56. Súdny dvor v rozsudku Bier³⁸ už vysvetlil, že v snahe zachovať potrebný účinok pravidla alternatívnej právomoci vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti bruselského systému³⁹ sa má toto pravidlo vykladať takým spôsobom, ktorý ponecháva žalobcovi možnosť skutočného výberu.

57. Je pravda, že by bolo možné argumentovať, že na rozdiel od pravidiel právomoci tohto systému mal normotvorca Únie v úmysle pravidlami právomoci v nariadení č. 207/2009 obmedziť počet súdov dostupných pre majiteľov, ktorí podávajú žaloby vo veciach porušovania práv.⁴⁰ Zdržanlivý prístup normotvorcu Únie, pokiaľ ide o znásobenie počtu súdov, ilustruje najmä znenie článku 94 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, ktorý v oblasti porušovania práv vylučuje najmä uplatniteľnosť článku 7 bodov 1 až 3 a článku 5 nariadenia č. 1215/2012, pričom cieľom všetkých týchto ustanovení je ponúknuť žalobcovi alternatívny súd. Tento prístup normotvorcu Únie sa odráža aj v článku 97 ods. 1 až 4 nariadenia č. 207/2009. Článok 97 ods. 5 tohto nariadenia však výslovne stanovuje *alternatívny súd* pre žalobcu, a z tohto dôvodu ho nemožno považovať za odraz uvedeného prístupu.

58. Okrem toho by sa použitím výkladu článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, ktorý navrhujú odvolatelia vo veci samej a Komisia, značne obmedzil praktický význam tohto ustanovenia.⁴¹ Zdá sa mi, že jedným z mála užitočných využití tohto ustanovenia by bol prípad, keď je odporca s bydliskom na území Únie žalovaný na súdoch členského štátu, na ktorého území má svoj podnik. Nariadenie č. 207/2009 neobsahuje pravidlo právomoci podobné tomu, ktoré stanovuje článok 7 bod 5 nariadenia č. 1215/2012⁴², pričom podľa poradia kritérií väzby uvedených v článku 97 ods. 1 až 3 nariadenia č. 207/2009, ak má odporca bydlisko na území členského štátu, musí byť žalovaný na súdoch tohto členského štátu.

34 Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724).

35 Rozsudok z 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220).

36 Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724).

37 Rozsudok z 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220).

38 Rozsudok z 30. novembra 1976 (21/76, EU:C:1976:166, bod 20).

39 T. j. nariadenia č. 1215/2012 a 44/2001, ako aj Dohovor z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32).

40 Pozri v tomto zmysle NUYTS, A.: *Suing At the Place of Infringement: The Application of Article 5(3) of Regulation 44/2001 to IP Matter and Internet Disputes*. In: NUYTS, A. (ed.): *International Litigation in Intellectual Property and Information Technology*. Alphen aan den Rijn: Kluwer Law International, 2008, s. 116.

41 Pozri tiež ROSATI, E.: *International jurisdiction in online EU trade mark infringement cases: where is the place of infringement located?* In: *European Intellectual Property Law*. 2016, 38(8), s. 482.

42 Podľa článku 7 bodu 5 nariadenia č. 1215/2012 „osoba s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte... v sporoch týkajúcich sa činnosti organizačnej zložky, obchodného zastúpenia alebo inej pobočky na súdoch podľa bydliska organizačnej zložky, obchodného zastúpenia alebo inej pobočky“. Je pravda, že podobne ako toto ustanovenie aj článok 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 používa pojem „podnik“ ako kritérium väzby. Z rozsudku z 18. mája 2017, Hummel Holding (C-617/15, EU:C:2017:390, bod 26, 27 a 40), však vyplýva, že existujú podstatné rozdiely medzi týmto ustanovením nariadenia č. 207/2009 a ustanovením nariadenia č. 1215/2012. Pozri tiež FAWCETT, J. J., TORREMAN, P.: *Intellectual Property and Private International Law*. Oxford: Oxford University Press, 2011, s. 417, bod 8.43.

3. Povaha sui generis kritéria väzby podľa miesta porušenia

59. Nakoniec sa domnievam, že kritérium väzby podľa miesta porušenia uvedené v článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 je nezávislé od kritérií väzby stanovených v článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 a v článku 7 bode 2 nariadenia č. 1215/2012.

60. Pokiaľ ide o uplatniteľnosť výkladu článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 uvedeného v rozsudku Nintendo⁴³, netreba zabúdať, že funkcie kolíznych noriem a funkcie pravidiel právomoci sú odlišné.

61. Okrem toho je pravda, že kolízna norma uvedená v článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007, ako to možno vyvodíť z rozsudku Vapenik⁴⁴ aj s prevzatím pojmov tohto rozsudku, dopĺňa pravidlo právomoci stanovené v článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009. Z rozsudku Kainz⁴⁵ však vyplýva, že jednotný výklad pojmov uvedených v aktoch medzinárodného práva súkromného Únie nesmie viesť k tomu, že ustanovenia uvedených aktov by sa vykladali spôsobom odporujúcim ich systematike a cieľom.⁴⁶ Ako však vyplýva z mojich predchádzajúcich úvah, výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 vo svetle rozsudku Nintendo⁴⁷ by ohrozil potrebný účinok tohto ustanovenia.

62. Tieto úvahy platia, aj pokiaľ ide o otázku, či záver prijatý v rozsudku Wintersteiger⁴⁸ v rozsahu, v akom sa týka určenia miesta príčinnej udalosti na účely uplatnenia článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012, možno uplatniť aj na článok 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

63. Okrem toho z judikatúry vyplýva, že zavedením pravidiel právomoci v nariadení č. 207/2009 mal normotvorca Únie v úmysle odkloniť sa od pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012,⁴⁹ najmä z toho dôvodu, že pravidlá právomoci stanovené v týchto nariadeniach sledujú odlišné ciele.⁵⁰

64. Nakoniec možno vyvodíť z rozsudku Leno Merken⁵¹, že pri analogickom uplatnení judikatúry týkajúcej sa národných ochranných známk na ochranné známky Únie je však potrebné zohľadniť rozdiely, ktoré vyplývajú zo znenia ustanovení týkajúcich sa týchto dvoch druhov ochranných známk.

65. V tejto súvislosti poznamenávam, že pri vypracovaní znenia článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 a jeho predchodcu, článku 93 ods. 5 nariadenia č. 40/94, normotvorca Únie nepoužil pojem „miesto príčinnej udalosti“, ktorý má od vyhlásenia rozsudku Bier⁵² jasne daný význam v európskom medzinárodnom práve. Z tohto dôvodu sa pri výklade článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 nemožno obmedziť na konštatovanie, že toto ustanovenie priznáva právomoc súdom, ktoré majú podľa článku 7 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012 právomoc na základe miesta príčinnej udalosti.

43 Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724).

44 Rozsudok z 5. decembra 2013 (C-508/12, EU:C:2013:790).

45 Rozsudok zo 16. januára 2014 (C-45/13, EU:C:2014:7, bod 20).

46 K tejto problematike pozri tiež moje návrhy, ktoré som predniesol vo veci Pillar Securitisation (C-694/17, EU:C:2019:44, body 39 až 46).

47 Rozsudok z 27. septembra 2017 (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724).

48 Rozsudok z 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220).

49 Rozsudok z 5. júna 2014, Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318, bod 36).

50 Rozsudok z 18. mája 2017, Hummel Holding (C-617/15, EU:C:2017:390, body 27 a 28).

51 Pozri rozsudok z 19. decembra 2012 (C-149/11, EU:C:2012:816, bod 33).

52 Rozsudok z 30. novembra 1976 (21/76, EU:C:1976:166, bod 20).

4. Predbežné závery

66. Aby som zhrnul túto časť mojej analýzy, na základe úvah o rozsahu právomoci súdov pre ochranné známky Európskej únie zastávam názor, že je potrebné odmietnuť výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, podľa ktorého, pokiaľ ide o skutok, ktorým odporca v rámci elektronického obchodu ponúka na svojej internetovej stránke, ktorá je určená pre spotrebiteľov nachádzajúcich sa v členskom štáte, výrobky v rozpore s právami majiteľa ochrannej známky Európskej únie, miestom, kde došlo k porušeniu práv, je výlučne miesto, kde odporca začal zverejňovať ponuky na svojej internetovej stránke. Toto zistenie potvrdzujú aj poznatky založené na alternatívnej a autonómnej povahe kritéria väzby stanoveného v článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

67. Teraz je teda potrebné určiť kritériá, ktoré sa môžu konkrétne vyžadovať na účely založenia právomoci súdov členského štátu podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

C. Riešenie prispôbené nariadeniu č. 207/2009

1. O riziku znásobenia počtu súdov

68. Po tom, čo som odmietol výklad článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, podľa ktorého za okolností, akými sú okolnosti v prejednávanej veci, sa miesto, kde došlo k porušeniu práv, nachádza výlučne v mieste, kde sa začal proces zverejnenia ponuky na internetovej stránke, mala by sa považovať prístupnosť internetovej stránky z územia členského štátu za postačujúcu na založenie právomoci súdov tohto členského štátu?

69. Judikatúra týkajúca sa určenia súdov, ktoré majú právomoc rozhodovať vo veciach porušenia práv duševného a priemyselného vlastníctva vrátane národných ochranných známk, môže *a priori* hovoriť v prospech kladnej odpovede. Z tejto judikatúry vyplýva, že pokiaľ ide o právomoc podľa miesta vzniku škody, článok 7 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 nevyžaduje, aby predmetná internetová stránka v rámci takýchto porušení „smerovala“ do členského štátu, v ktorom bola podaná žaloba.⁵³

70. Internet je však svojou povahou globálny a všadeprítomný.⁵⁴ Ak by som zastával názor, že prístupnosť internetovej stránky z územia členského štátu postačuje na zverenie právomoci súdom tohto členského štátu, viedlo by to k výraznému zvýšeniu počtu súdov, ktoré majú právomoc rozhodovať vo veciach porušenia práv vyplývajúcich z ochranných známk Európskej únie.⁵⁵

71. Ako poznamenal generálny advokát Jääskinen vo svojich návrhoch, ktoré predniesol vo veci *Coty Germany*⁵⁶, jedným z cieľov nariadenia č. 207/2009 je bojovať proti „forum shopping“, čo je postup, ktorý môžu využiť majitelia ochranných známk Európskej únie, ak im v tom pravidlá právomoci nebránia.

⁵³ Pozri rozsudky z 3. októbra 2013, *Pinckney* (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 42), a z 22. januára 2015, *Hejduk* (C-441/13, EU:C:2015:28, bod 32). V rozsudku z 19. apríla 2012, *Wintersteiger* (C-523/10, EU:C:2012:220), nebola takáto úvaha výslovne uvedená. Generálny advokát Cruz Villalón vo svojich návrhoch, ktoré predniesol vo veci *Wintersteiger* (C-523/10, EU:C:2012:90, body 25 až 31), zastával názor, že právomoc vnútroštátnych súdov by sa mala posudzovať so zreteľom na kritérium nevyhnutných prostriedkov. Keďže Súdny dvor neprijal riešenie odporúčané v uvedených návrhoch, vyvodzujem z toho, že rozsudok *Wintersteiger* vychádza z logiky vyššie uvedených rozsudkov. Pozri tiež KOHL, U.: Jurisdiction in cyberspace. In: TSAGOURIAS, N., BUCHAN, R. (ed.): *Research Handbook on International Law and Cyberspace*. Cheltenham, Northampton: Edward Elgar, 2015, s. 46.

⁵⁴ Pre iný pohľad na túto problematiku v kontexte územnej pôsobnosti práva Únie, pozri moje návrhy, ktoré som predniesol vo veci *Google* (Územný rozsah práva na odstránenie odkazov) (C-507/17, EU:C:2019:15, body 47 až 53).

⁵⁵ Pozri v tomto zmysle v kontexte nariadenia č. 1215/2012, MOURA VINCENTE, D.: La propriété intellectuelle en droit international privé. In: *Recueil des cours de l'Académie de La Haye*. 2008, zv. 335, s. 392.

⁵⁶ C-360/12, EU:C:2013:764, bod 42.

72. Vzhľadom na tento cieľ je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že niektoré trhové subjekty využívajú *trademark bullying*. Tento postup spočíva v používaní ochrannej známky, ktoré ide nad rámec toho, čo podľa primeraného výkladu vyplýva z rozsahu ochrany ochrannej známky, na účely obťažovania alebo zastrasovania iných hospodárskych subjektov. Z násobenie počtu súdov, ktoré majú právomoc, by mohlo uľahčiť takúto prax a zhoršiť jej nepriaznivé účinky voči potenciálne žalovaným. Platí to o to viac, že článok 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 nezodpovedá zásade *actor sequitur forum rei* a že je v zásade pre žalovaného ťažšie sa obhajovať pred súdmi krajiny, ktorá nie je jeho vlastnou.

73. Nakoniec je pravda, ako to uvádzajú odvolatelia vo veci samej a nemecká vláda, že odmietnutie výkladu článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, podľa ktorého prístupnosť internetovej stránky z územia členského štátu postačuje na založenie právomoci súdov tohto členského štátu, vedie k situácii, že žaloby pre porušenie práv týkajúce sa národných ochranných známok a ochranných známok Európskej únie nemôžu jednotne prebiehať na súdoch členského štátu, ktorého spotrebiteľia majú prístup k tejto internetovej stránke.

74. Úvahy uvedené v bodoch 63 až 65 vyššie však svedčia v neprospech uplatnenia judikatúry vo veciach porušovania práv duševného a priemyselného vlastníctva na článok 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

75. Okrem toho na rozdiel od jeho dôsledkov pre nariadenie č. 207/2009, prijatie kritéria prístupnosti podľa nariadenia č. 1215/2012 nevedie k riziku násobenia počtu súdov, ktoré majú právomoc. Pokiaľ ide konkrétne o žaloby pre porušenie práv týkajúce sa národných ochranných známok, Súdny dvor v rozsudku Wintersteiger⁵⁷ konštatoval, že ciele nariadenia č. 1215/2012 svedčia v prospech priznania právomoci na základe miesta vzniku škody súdom členského štátu, v ktorom je dotknuté právo chránené. Počet dostupných súdov podľa nariadenia č. 1215/2012 je tak obmedzený národnou povahou dotknutej ochrannej známky.⁵⁸ Ochranné známky Európskej únie však požívajú jednotnú ochranu a vyvolávajú účinky na celom území Únie.

76. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa domnievam, že miesto, z ktorého je prístupná internetová stránka, nie je dostatočným kritériom na založenie právomoci súdov tohto členského štátu podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

77. Vzhľadom na neuspokojivé výsledky všetkých výkladov založených na judikatúre vo veciach porušovania práv duševného a priemyselného vlastníctva týkajúcej sa iných právnych nástrojov medzinárodného práva súkromného Únie, navrhujem teda rozviesť výklad kritéria väzby podľa miesta, kde došlo k porušeniu práv v zmysle článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009, ktorý zodpovedá tomuto nariadeniu.

2. O smere výkladu, ktorý treba použiť

78. Pri výklade článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 je potrebné so zreteľom na okolnosti prejednávanej veci vziať do úvahy skutočnosť, že výsledok dosiahnutý v rámci tohto výkladu musí umožniť zabezpečiť potrebný účinok tohto ustanovenia, a to bez ohľadu na konkrétne okolnosti daného sporu.

⁵⁷ Rozsudok zo 19. apríla 2012 (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 27).

⁵⁸ Právna teória však poznamenáva, že národná povaha ochrannej známky neobmedzuje počet dostupných súdov, pokiaľ ide o predbežné opatrenia. Pozri najmä van CALSTER, G.: *European Private International Law*. Oxford, Portland: Hart Publishing, 2016, s. 153.

79. Navyše z dôvodu vzájomného prekrývania článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 98 ods. 2 tohto nariadenia a článku 98 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia, pričom sa tieto ustanovenia vzťahujú na miesto, kde došlo k porušeniu práv, sa musí toto prvé uvedené ustanovenie vykladať tak, aby sa zabezpečil aj potrebný účinok ostatných pravidiel právomoci uvedených v článku 97 toho istého nariadenia.

80. No to, aby si článok 97 nariadenia č. 207/2009 mohol zachovať svoj potrebný účinok a aby mohol zabezpečiť existenciu súdu v rámci Únie pre všetky spory vo veciach porušenia práv, by mal výklad kritéria väzby podľa miesta, kde došlo k porušeniu práv, zaručiť právomoc súdov pre ochranné známky Európskej únie v oblasti žalôb pre porušenie práv, pokiaľ na úrovni hmotného práva nariadenie č. 207/2009 priznáva majiteľovi právo napadnúť konanie, ktoré poškodzuje jeho ochrannú známku Európskej únie.

81. Preto územný rozsah všeobecnej právomoci súdov pre ochranné známky Európskej únie, ktorá je určená podľa miesta, kde došlo k porušeniu práv, nemôže byť menší ako územný rozsah ochrany týchto ochranných známk a ako rozsah pôsobnosti nariadenia č. 207/2009.

82. V tejto súvislosti poznamenávam, že rozsudok L'Oréal a i.⁵⁹ sa týkal určenia územnej pôsobnosti nariadení o ochranných známkach Európskej únie.⁶⁰

83. Domnievam sa teda, pričom znovu vychádzam z tohto rozsudku, že je potrebné konštatovať, že ak skutky vytýkané žalovanému spočívajú v reklame a ponuke na predaj prostredníctvom internetovej stránky, tak súdy členského štátu pre ochranné známky Európskej únie majú právomoc na základe miesta, kde došlo k porušeniu práv, za predpokladu, že takáto reklama alebo ponuka na predaj sú určené spotrebiteľom, ktorí sa nachádzajú na území tohto členského štátu.⁶¹

84. Je dôležité poznamenať, že tento výklad článku 97 nariadenia č. 207/2009 nadväzuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej sa priznanie právomoci musí vykonať v súlade s cieľom predvídateľnosti a riadneho výkonu spravodlivosti.

85. Pokiaľ ide na jednej strane o predvídateľnosť priznania právomoci, je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že žalobca musí byť schopný *a priori* určiť súdy, na ktorých môže uplatniť svoje hmotné práva. Na základe obsahu internetovej stránky môže majiteľ ochrannej známky zistiť, na ktorú skupinu verejnosti je táto stránka zameraná. Rovnako tak potenciálne žalovaný je schopný predvídať súdy, pred ktorými môže byť prípadne žalovaný, z dôvodu, že vykonáva kontrolu nad svojím marketingom a predajom uskutočneným prostredníctvom svojej internetovej stránky.

86. Pokiaľ ide na druhej strane o cieľ riadneho výkonu spravodlivosti, z judikatúry v oblasti porušovania práv duševného a priemyselného vlastníctva vyplýva, že súd členského štátu, z ktorého územia je prístupná internetová stránka, má objektívne najlepšie predpoklady na posúdenie, či skutočne došlo k porušeniu národnej ochrannej známky v tomto členskom štáte.⁶² Podľa môjho názoru takéto súdne stráca toto postavenie ani v prípade porušovania ochranných známk Európskej únie.

59 Pozri rozsudok z 12. júla 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474).

60 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen vo veci L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2010:757, bod 125), ako aj moje nedávne návrhy, ktoré som predniesol vo veci Google (Územný rozsah práva na odstránenie odkazov) (C-507/17, EU:C:2019:15, body 51 až 53). Pozri tiež JAASKINEN, N.; WARD, A.: *The External Reach of EU Private Law in the Light of L'Oréal versus eBay and Google and Google Spain*. In: CREMONA, M., MICKLITZ, H. W.: *Private Law in the External Relations of the EU*. Oxford: Oxford University Press, 2016, s. 128 a 144.

61 Pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474, bod 67).

62 Pozri rozsudky z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 28, 34 a 47), a z 22. januára 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28, bod 20 a 38).

3. O kritériách zamerania a ich uplatnenie vo veci samej

87. Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že ak skutky vytýkané žalovanému spočívajú v reklame a ponuke na predaj prostredníctvom internetovej stránky, kritériom umožňujúcim založiť právomoc súdov pre ochranné známky Európskej únie na základe článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 je verejnosť, pre ktorú je takáto reklama a ponuka na predaj určená, t. j. verejnosť daného členského štátu.

88. V rámci overovania právomoci podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 za okolností, o aké ide vo veci samej, je skutočnosť, že reklama a ponuka na predaj boli organizované takým spôsobom, že je možné identifikovať verejnosť členského štátu (alebo viacerých členských štátov, ak možno predpokladať, že nejde o verejnosť v Únii vo všeobecnosti), na ktorú je osobitne zameraná táto reklama a ponuka, rozhodujúca pre založenie právomoci súdov tohto alebo týchto členských štátov. Navyše skutočnosť, že internetová stránka je určená spotrebiteľom a obchodníkom členského štátu, musí predovšetkým vyplývať z obsahu tejto internetovej stránky. Na druhej strane takéto skutky, ku ktorým dôjde mimo internetu, môžu umožniť založenie právomoci súdov dotknutého členského štátu z iných dôvodov, než je zameranie na verejnosť v tomto členskom štáte prostredníctvom internetovej stránky. Tak by to mohlo byť v prípade opatrení prijatých v tomto členskom štáte s cieľom ustanoviť tu predajcu.

89. V rámci tohto overovania právomoci na základe miesta, kde došlo k porušeniu práv, je osobitne dôležitých niekoľko okolností: skutočnosť, že reklama a ponuka sa výslovne odvolávajú na verejnosť členského štátu, že sú dostupné na internetovej stránke pôsobiacej na doméne prvej úrovne daného členského štátu, že ceny sú uvedené v národnej mene, alebo to, že na takejto internetovej stránke sa zobrazujú telefónne čísla obsahujúce predvoľbu príslušného členského štátu. Tento zoznam okolností nie je vyčerpávajúci ani výlučný.

90. Okrem toho skutočnosť, že ponuka na predaj je sprevádzaná podrobnosťami o zemepisných oblastiach, do ktorých je predávajúci ochotný odoslať výrobky, môže tiež zohrávať dôležitú úlohu v rámci overovania právomoci podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 za predpokladu, že nejde o všeobecné označenie pre celú Úniu. Takýto všeobecný údaj neumožňuje identifikovať verejnosť členského štátu alebo viacerých členských štátov, na ktorú sa ponuka osobitne zameriava. Okrem toho klásť dôraz na takéto všeobecné označenie by znamenalo, že osoba, ktorá je pôvodcom údajného porušenia, môže byť žalovaná pred súdmi všetkých členských štátov. To by mohlo nabádať obchodníkov, aby obmedzili oblasti predaja v Únii s cieľom znížiť riziko, že budú žalovaní pred súdmi členských štátov, v ktorých nemajú výrazný objem predaja, čo je výsledok, ktorý by bol v rozpore s cieľmi vnútorného trhu.

91. Na druhej strane vzhľadom na rozdiel medzi pravidlami všeobecnej právomoci podľa nariadenia č. 207/2009 a pravidlami uvedenými v článku 97 ods. 5 tohto nariadenia, ktoré sú podrobne opísané v bode 41 vyššie, skutočnosť, že predávajúci je ochotný odoslať výrobky do všetkých členských štátov, môže umožniť založenie právomoci súdov pre ochranné známky Európskej únie podľa článku 97 ods. 1 až 4 nariadenia č. 207/2009. Pre ilustráciu, ako ďalší príklad môžem odkázať na podrobnosti týkajúce sa colného práva Únie. Hoci takéto spresnenia naznačujú, že ponuka je určená širokej verejnosti celej Únie, nemožno však na ich základe identifikovať cieľovú skupinu verejnosti, na ktorú sa táto ponuka osobitne zameriava.

92. Z rovnakého dôvodu tiež pochybujem o tom, že skutočnosť, že internetová stránka je napísaná v jazyku, ktorý sa bežne používa na území členského štátu, môže mať sama osebe a v každom prípade osobitný význam. Je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že jednak niektoré jazyky sa často používajú vo viacerých členských štátoch a jednak že niektoré jazyky, ktorými sa hovorí v Európe, sa bežne

používajú aj v tretích štátoch. Navyše môže byť internetová stránka určená verejnosti členského štátu, aj keď jej obsah nie je napísaný v jazyku, ktorý je rozšírený na území tohto členského štátu. Týka sa to najmä prípadu, keď je internetová stránka zameraná na komunitu cudzincov, ktorí žijú na území tohto členského štátu.

93. Okrem toho overenie právomoci nemožno zamieňať s preskúmaním predmetnej veci z vecného hľadiska.⁶³ Overenie právomoci podľa nariadenia č. 207/2009 by nemalo nahrádzať preskúmanie týkajúce sa otázky, či skutočne došlo k porušeniu ochrannej známky Európskej únie, ani prejudikovať výsledky takéhoto preskúmania.

94. V tejto súvislosti odporcovia vo veci samej tvrdia, že z niektorých častí reklám a ponúk na predaj zobrazených na ich internetovej stránke možno vyvodiť, že tieto reklamy a ponuky už neboli aktuálne v období, ktorého sa týka spor vo veci samej.

95. Posúdenie zastaranosti konaní, ktoré môžu predstavovať údajné protiprávne konania, patrí do rámca vecného preskúmania žaloby pre porušenie práv. Ďalším príkladom rovnakého typu je dávna minulosť príčinnej udalosti, ktorá môže podľa rozhodného práva znamenať prípadné premlčanie žaloby týkajúcej sa tejto udalosti a z tohto dôvodu spadá rovnako do preskúmania dôvodnosti tejto žaloby. V dôsledku toho vzhľadom na úvahy uvedené v bode 93 vyššie ani zastaranosť reklám a ponúk na predaj zobrazených na internetovej stránke, ani dávnu minulosť príčinnej udalosti nemožno zohľadniť pri overovaní právomoci podľa miesta, kde došlo k porušeniu práv, v zmysle článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

96. Na základe vyššie uvedenej analýzy sa domnievam, že článok 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009 sa má vykladať v tom zmysle, že ak podnik, ktorý je založený a má sídlo v členskom štáte A, uskutočnil kroky na danom území pozostávajúce z reklamy a ponúkania výrobkov na predaj pod označením, ktoré je rovnaké ako ochranná známka Európskej únie, prostredníctvom internetovej stránky zameranej na obchodníkov a spotrebiteľov v členskom štáte B, má súd pre ochranné známky Európskej únie v členskom štáte B právomoc rozhodovať o nároku týkajúcom sa porušenia práv k ochrannej známke Európskej únie z dôvodu tejto reklamy a ponuky na predaj výrobkov na tomto území, ak takáto reklama a ponuka sú osobitne zamerané na verejnosť jedného alebo viacerých členských štátov.

97. Pokiaľ ide o konanie vo veci samej, s výnimkou zoznamu predajcov z rôznych krajín vrátane Spojeného kráľovstva, ktorí sú hospodárskymi subjektmi nezávislými od odporcov vo veci samej, spolu s uvedením ich poštových adries a adries internetových stránok, nič nenasvedčuje tomu, že internetová stránka odporcov vo veci samej je osobitne zameraná na verejnosť v Spojenom kráľovstve. Navyše takéto údaje týkajúce sa predajcu podľa mňa samy osebe nepostačujú na založenie právomoci súdov Spojeného kráľovstva podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009. Konanie vo veci samej sa totiž netýka porušenia práv zo strany predajcu, ale porušenia, ktorého sa dopustili odporcovia vo veci samej prostredníctvom internetovej stránky.

98. Je však na vnútroštátnom súde, aby sa s prihliadnutím na všetky kritériá uvedené v bodoch 88 až 95 vyššie vyjadril k tejto otázke pri overovaní právomoci súdov dotknutého členského štátu podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

⁶³ Pozri rozsudok z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 40 a 41). Pozri tiež v tomto zmysle rozsudky z 19. apríla 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 26), a zo 16. júna 2016, Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449, bod 44); pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Cruz Villalón vo veci Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:90, bod 31), ako aj moje návrhy, ktoré som predniesol vo veci Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:161, bod 57).

VI. Návrh

99. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Odvolací súd (Anglicko a Wales) (občianskoprávne oddelenie), Spojené kráľovstvo)], takto:

Článok 97 ods. 5 nariadenia Rady č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že ak podnik založený a so sídlom v členskom štáte A uskutočnil kroky na danom území pozostávajúce z reklamy a ponúkajú výrobov na predaj pod označením, ktoré je rovnaké ako ochranná známka Európskej únie, prostredníctvom internetovej stránky zameranej na obchodníkov a spotrebiteľov v členskom štáte B, má súd pre ochranné známky Európskej únie v členskom štáte B právomoc rozhodovať o žalobe pre porušenie práv vyplývajúcich z ochrannej známky Európskej únie z dôvodu tejto reklamy a ponuky na predaj výrobov na tomto území.

Je však na vnútroštátnom súde, aby sa k tejto otázke vyjadril pri overovaní právomoci súdov dotknutého členského štátu podľa článku 97 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.